

عنوان مقاله:

اثربخیزی محمد غزالی در احیاء علوم الدین از اللمع فی التصوف و قوت القلوب در موضوع سماع

محل انتشار:

دو فصلنامه پژوهشهای ادب عرفانی (گوهر گویا)، دوره 14، شماره 1 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسندگان:

مهدی ملک ثابت - استاد زبان و ادبیات فارسی، دانشکده ادبیات، دانشگاه یزد، یزد، ایران

رسول محمدی - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی، دانشکده ادبیات، دانشگاه یزد، یزد، ایران

خلاصه مقاله:

نویسندگان در این پژوهش می‌کوشند با تمرکز بر موضوع سماع مشخص کنند ابوحامد محمد بن محمد غزالی در تالیف احیاء علوم الدین (۴۹۲ ق.) چگونه و چقدر از دو کتاب اللمع فی التصوف (از ابونصر سراج طوسی) و قوت القلوب (از ابوطالب مکی) بهره برده است. رویکرد نویسندگان توصیفی تحلیلی است. تحقیق درباره احیاء علوم الدین به شناخت بیشتر فرهنگ تصوف و ادبیات فارسی یاری می‌کند. در این پژوهش نمونه‌هایی مطرح و بررسی خواهد شد که غزالی در تالیف احیاء از اللمع و قوت القلوب بهره برده است؛ مانند انواع وجد و سماع و دیدگاه پیامبر اسلام، یاران ایشان و بزرگان تصوف؛ عمده این برگرفته‌ها گفتار صوفیان و حکایت‌هایی مربوط به آنان است. شیوه استفاده غزالی از مطالب این دو اثر به چند صورت است: نویسنده مطلبی را موبه مو نقل می‌کند؛ به ضرورت، مطلبی را تفصیل و گسترش می‌دهد؛ چکیده و برگزیده مطلبی را می‌آورد؛ مطلبی را با طبقه بندی و دگرگون کردن عرضه می‌کند. گفتنی است نقل دقیق سلسله راویان در نظر غزالی مهم نیست.

کلمات کلیدی:

احیاء علوم الدین، اثربخیزی، سماع، اللمع فی التصوف، قوت القلوب

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1259198>

